

Chương thứ 19

KIM PHỤNG HOÀNG

Bây giờ chúng ta đi đâu ?

- Đương nhiên là lại Bạch Mã sơn trang của Chu Chí Cương.

Bạch Mã sơn trang dĩ nhiên là có một con bạch mã.

Một con bạch mã từ đầu đến đuôi không tìm ra một sợi lông màu tạp nhạp nào khác, như thể làm bằng bạch ngọc vậy.

Bạch mã thường thường tượng trưng cho cao quý, con ngựa này không những cao quý đẹp đẽ, mà còn cao lớn thần tuấn, nghe nói là thuộc giống danh câu Đại Uyển.

Bạch Mã sơn trang dĩ nhiên còn có một vị Bạch Mã công tử.

Bạch Mã công tử cũng là một người rất anh tuấn, vũ công thuộc nội gia chính tông, dáng điệu cũng rất phong lưu.

Vì vậy, chỉ cần nói đến Bạch Mã nhà họ Chu, vũ lâm Giang Nam không ai là không biết.

Chẳng qua, con bạch mã ấy làm cho người nổi danh ? Hay là người đó làm cho bạch mã nổi danh ? Bây giờ dần dần không còn ai phân biệt rõ ràng.

Không chừng ngay cả chính Chu Chí Cương cũng không rõ ràng lắm.

Có điều, bất kể ra sao, ngựa quả thật là danh mã, người cũng quả thật là danh nhân, điều ấy nhất định không thể nghi ngờ gì cả.

Do đó, bất cứ ai muốn tìm đến Bạch Mã sơn trang, nhất định sẽ không có chuyện tìm không ra.

Giữa trưa. Trong rừng, ánh mặt trời lóng lánh, chiếu qua lùm cây xuống những đám lá khô, phản chiếu màu vàng óng huy hoàng rực rỡ.

Có điều, bản chất của lá vẫn thế không biến đổi, lá khô vẫn là lá khô, lá khô rồi, nhất định tàn tạ.

Bất cứ chuyện gì cũng không thể thay đổi được mệnh vận của nó, ngay cả ánh mặt trời cũng vậy.

... Trên đời này, không phải rất nhiều chuyện đều như thế?

Phong Tứ Nương đang than thở trong lòng.

Ánh mặt trời đang chiếu trên mặt nàng, chiếu rọi rõ nét thanh xuân đầy đặn.

Có điều, nàng biết, thanh xuân đã qua đây, vĩnh viễn sẽ không bao giờ kéo nó lại được.

Nàng không hề muốn lôi kéo thanh xuân lại, nàng chỉ muốn giữ lại một tý gì hoài niệm thế thôi.

Đây cũng không phải là hoài niệm tuổi thanh xuân, mà là hoài niệm người đó, càng trọng yếu hơn, là để cho người đó cũng hoài niệm nàng y như vậy.

Đợi đến lúc người nàng như chiếc lá rơi vàng úa điêu lạc, còn có người nào sẽ hoài niệm nàng?

Phong Tứ Nương không muốn nghĩ tiếp, nàng quay đầu lại, Hoắc Anh và Đồ Ngâm đang đứng nhìn nàng như si dại.

Ít nhất hai người trẻ tuổi ấy cũng vĩnh viễn không quên được nàng.

Chỉ cần còn có người hoài niệm mình, như vậy là quá đủ.

Phong Tứ Nương bật cười lên:

- Các vị quả thật rất ngoan ngoãn, tôi mà trẻ một chút, không chừng sẽ lấy một trong hai người, bây giờ ...

- Bây giờ chúng tôi chẳng qua chỉ là tùy tùng của cô.

Hoắc Anh cũng đang cười, nụ cười có tý gì chua chát.

Phong Tứ Nương cười nói:

- Tùy tòng, nhưng cũng là huynh đệ.

Đỗ Ngâm bỗng nhiên nói:

- May mà cô không chịu lấy chúng tôi.

Phong Tứ Nương nhin không nổi hỏi:

- Tại sao vậy ?

Đỗ Ngâm nói:

- Bây giờ chúng tôi còn là bạn bè, nếu cô chọn một trong hai người chúng tôi, không chừng chúng tôi sẽ đánh nhau loạn cả lên.

Y lại đỏ mặt lên. Y nói chuyện rất thật thà.

Phong Tứ Nương nhoẽn miệng cười nói:

- Tôi mà chọn, nhất định không chọn chú đâu, chú quá thật thà.

Hoắc Anh lại cao hứng trở lại, y cười nói:

- Tôi đã nói cho y nghe, đàn ông mà thật thà quá, đàn bà ngược lại lại không ưa.

Đỗ Ngâm đỏ mặt, ấp úng nói:

- Thật ra, có lúc tôi cũng không thật thà lắm.

Phong Tứ Nương cười lớn hỏi:

- Chú nghĩ tôi làm sao cho chú hả giận đây ?

Hoắc Anh nói:

- Tùy chị đấy.

Phong Tứ Nương nói:

- Chúng ta cứ thể xông vào, chụp hấn lôi ra đây được không ?

Hoắc Anh nói:

- Được, được lắm.

Sườn núi không có gì dốc lắm. Phong Tứ Nương hét lên một tiếng, xoay tay lại ra roi, thúc ngựa xông ra khỏi rừng cây.

Cổng lớn sơn màu đen của Bạch Mã sơn trang đang mở, bọn họ quả thật cứ thể mà xông vào.

Gia đình đang đứng trước cửa giật nảy mình lên, lão nháo xông ra, lớn tiếng hô:

- Các ngươi là ai ? Đến đây có chuyện gì ?

Phong Tứ Nương cười nói:

- Ta lại tìm Chu Chí Cương, ta là bà cô của hắn.

Nàng thúc ngựa chạy thẳng qua sân, xông vào trong đại sảnh.

Không những người kinh hãi, ngựa cũng kinh hãi, tiếng ngựa hí vang, ba bốn cái bàn trà, bốn năm cái mâm trà, bảy tám cái ghế đã bị đụng ngã qua một bên.

Mười mấy người xông ra, kẻ thì kéo cương ngựa, kẻ thì tính giữ lấy người, người còn chưa đụng tới, đã bị ăn mấy roi ngựa.

Phong Tứ Nương lớn tiếng nói:

- Mau kêu Chu Chí Cương ra đây, nếu không, ta sẽ đánh vào tận bên trong.

Hoắc Anh cao hứng mặt mày đỏ gay lên, cười lớn nói:

- Đúng, chúng ta sẽ đánh luôn tới trong nhà.

Một lão già vội vã nhảy lên một chiếc bàn, hét lớn:

- Các ngươi làm gì thế ? Không lẽ là cường đạo sao ?

Lão chưa nói xong, Phong Tứ Nương đã nhảy theo lên bàn, chụp lấy cổ áo lão, nói:

- Ta là cô của Chu Chí Cương, hắn đi đâu rồi ?

- Ông ... Ông ta không có nhà, thật không có nhà.

- Tại sao không có nhà ?

Đương nhiên là đã ra ngoài rồi, do đó mới không có nhà, Phong Tứ Nương cũng cảm thấy mình hơi buồn cười, do đó lại hỏi tiếp:

- Hắn đi lúc nào thế ?

- Mới tức thì.

- Đi một mình ?

- Không phải một mình, còn có một vị Liên công tử.

- Liên công tử ? Liên Thành Bích ?

- Hình như vậy.

- Bọn họ đi đâu ?

- Không biết, thật tình không biết.

Trái tim của Phong Tứ Nương không ngớt chìm hẫng xuống:

- Liên công tử có phải cùng đi với phu nhân không ?

- Vâng.

- Liên phu nhân đâu ?

- Ở sau sân, đang ăn cơm với phu nhân của trang chủ chúng tôi.

Phong Tứ Nương cười nhạt trong bụng, nàng nói:

- Thì ra hần cô ý an bày Chu Chí Cương xuất hiện, chẳng qua là để giữ bà vợ ở đây, còn hần thì rảnh tay đi giết người.

Lão gia đình nghe không hiểu nàng nói gì, Hoắc Anh cũng không hiểu:

- Ai muốn đi giết người ? Đi giết ai ?

Phong Tứ Nương cắn răng, nàng bỗng hỏi:

- Hai chú công phu ra sao ?

Hoắc Anh cười nói:

- Tuy không tới đâu, đối phó với một đám giá áo túi cơm này, cũng còn dư sức.

Phong Tứ Nương nói:

- Được, các chú chờ ở đây, kêu bọn chúng dọn rượu, dọn thịt lên, nếu có tên nào không nghe lời, cứ việc đánh ngay, dù có đập phá nhà cửa ra cũng không sao cả.

Hoắc Anh cười nói:

- Chuyện gì khác tôi không biết, đánh đập phá nhà, tôi là chuyên gia.

Phong Tứ Nương nói:

- Nếu rượu không đủ mùi, cơm không đủ ngon, cũng cứ đánh vào không tha.

Hoắc Anh hỏi:

- Bọn tôi có cần chờ chị về lại đây rồi ăn không ?

Phong Tứ Nương nói:

- Không cần, tôi muốn ra sau nhà tìm người.

Hoắc Anh hỏi:

- Tìm ai ?

Phong Tứ Nương nói:

- Tìm một tên quý hồ đồ không biết chuyện.

Phía sân sau, mùi thơm sực nức, hoa cúc nở rộ, lá ngô đồng cũng rất xanh.

Một người đàn bà xinh đẹp mặc bộ đồ xanh lục, đang từ sau vôi vãi đi ra, đứng ngay vào Phong Tứ Nương.

Tuy bà ta đã gần trung niên, xem ra còn rất trẻ tuổi, cặp mắt phụng rất oai nghi, bất cứ ai đều nhất định nhìn ra, bà ta không phải là loại đàn bà dễ đứng vào. Phong Tứ Nương lại là người thích đi trêu chọc hạng người đó, nàng đảo quanh tròn mắt, bỗng nhiên nói:

- Nghe nói phu nhân của trang chủ đây nguyên họ Kim.

- Đúng vậy.

- Nghe nói bà ta chính là người hồi xưa rất nổi danh trong giang hồ có biệt hiệu là Kim Phụng Hoàng.

- Đúng vậy.

- Người kêu bà ta ra đây, ta muốn gặp y thị.

- Bà ta đã ra đây rồi.

Phong Tứ Nương cố ý trừng to cặp mắt, nhìn bà ta, hỏi:

- Người là Kim Phụng Hoàng ?

Kim Phụng Hoàng mặt lạnh lùng, đáp:

- Chính tôi.

Phong Tứ Nương bật cười, nàng chớp mắt nói:

- Thất lễ thất lễ, xin lỗi quá, tôi cứ ngỡ bà là mẹ của Chu Chí Cương.

Gương mặt của Kim Phụng Hoàng trong tích tắc chẳng còn thấy có tí máu nào, biến thành xám xịt, bà ta bỗng nhiên cười nhạt nói:

- Nghe nói trước đây trong giang hồ có con cạp cái tên là Phong Tứ Nương, cứ theo đeo đuổi mãi ông chồng của tôi, tiếc là ông chồng của tôi gặp y thị là muốn nôn mửa.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ông chồng của bà là Chu Chí Cương ?

Kim Phụng Hoàng lạnh lùng nói:

- Đúng vậy.

Phong Tứ Nương nói:

- Vậy thì không đúng rồi, tôi chỉ mê cái tên mà thấy tôi thêm nhỏ rãi, có lúc còn bò lẩn bò lóc trên đất, nhưng không hề nôn mửa tí nào.

Kim Phụng Hoàng hỏi:

- Không lẽ ngươi là Phong Tứ Nương ?

Phong Tứ Nương nói:

- Đúng vậy.

Kim Phụng Hoàng hỏi:

- Thất lễ thất lễ, xin lỗi quá, tôi cứ ngỡ bà là con chó điên thấy người là cắn.

Phong Tứ Nương lại bật cười, nhả nha nói:

- Ta cũng muốn cắn ngươi một cái, tiếc là trước giờ, ta không thích cắn bà già.

Gương mặt của Kim Phụng Hoàng hình như đã xanh lè ra. Tuổi tác bà ta vốn lớn hơn Chu Chí Cương hai tuổi.

Đàn bà hơn tuổi đàn ông, ghét nghe người ta nói nhất, chính là hai tiếng bà già.

Thậm chí bà ta thà nghe người ta chửi mình là chó điên, còn hơn nghe người ta nói mình già. Phong Tứ Nương chính vì biết bà ta ra sao, mới nói vậy.

Từ lúc nàng phát hiện ra Liên Thành Bích rất có thể là "người đó", người tiếp ngôi vị của Tiêu Dao Hâu, nàng đã chuẩn bị đi tìm Liên Thành Bích quấy rầy.

Liên Thành Bích đi chung với Chu Chí Cương, vậy thì Chu Chí Cương cũng không phải người tốt.

Nàng tìm không ra bọn họ, chỉ còn cách tìm Kim Phụng hoàng.

Bản lãnh tìm người phá phách của Phong Tứ Nương, vốn không ai có thể địch lại.

Bây giờ Kim Phụng Hoàng còn chưa bị nàng chọc tức cho chết, nàng còn chưa thỏa mãn, nàng mỉm cười nói:

- Thật ra ta cũng biết ngươi không già lắm, tối đa là hơn Chú Chí Cương không tới hai ba chục tuổi thôi, mặt mày bôi phấn lên cho dày một tý, xem ra chỉ bất quá trên dưới năm chục tuổi.

Kim Phụng Hoàng bỗng nhiên hét lên một tiếng nhảy chồm lại.

Rất nhiều người đàn biết la hét, không những vậy, còn thích la hét.

Bọn họ cao hứng lên cũng la hét, tức giận lên cũng la hét, thân mật cũng la hét, đánh nhau cũng la hét.

Kim Phụng Hoàng chắc chắn là một trong những người đó.

Bà ta la lên một giọng rất kỳ dị, rất chói tai, có vẻ như một nhát đao cứa ngang cổ con gà, hoặc là một chân dậm lên đuôi con mèo.

Có điều, bà ta xuất thủ, không giống gà, cũng chẳng giống mèo.

Bà ta xuất thủ, vừa nhanh vừa chính xác, giống như một con rắn độc.

Trước kia khi Phong Tứ Nương còn chưa xuất hiện giang hồ, Kim Phụng Hoàng chính là một người đàn bà nổi tiếng khó trêu chọc vào trong giang hồ.

Vũ công của bà ta còn cao hơn mức Phong Tứ Nương tưởng tượng.

Phong Tứ Nương đỡ năm sáu chiêu của bà ta rồi, mới phát giác ra điều đó.

Chẳng qua, vũ công của Phong Tứ Nương còn cao hơn mức bà ta tưởng tượng nhiều, sau mười bảy mười tám chiêu, bỗng nhiên nàng nhanh như chớp chụp lấy cổ tay bà ta.

Bàn tay và thân hình của Kim Phụng Hoàng lập tức tê bại, ngay cả kêu cũng kêu không ra tiếng.

Phong Tứ Nương đã bẻ ngoặt bàn tay bà ta ra sau lưng, rồi mới thở phào một tiếng nói:

- Ta muốn hỏi người vài câu, tốt nhất người nên thật thà trả lời.

Kim Phụng Hoàng cắn chặt răng, hần học nói:

- Ngươi giết ta đi thôi.

Phong Tứ Nương nói:

- Ngươi biết là ta sẽ không giết ngươi, chẳng qua ta tối đa chỉ muốn cắt lỗ mũi ngươi thôi.

Nàng cười lên một tiếng, nói tiếp:

- Trên đời này, người đàn bà đáng sợ hơn bà già, chính là một bà già không có lỗ mũi.

Kim Phụng Hoàng cắn răng, nước mắt đã muốn trào ra.

Bà ta biết Phong Tứ Nương nói được làm được, bà ta rất hiểu con người của Phong Tứ Nương, bởi vì, chính bà ta cũng không khác gì lắm.

Phong Tứ Nương nói:

- Ta hỏi người câu gì, người rốt cuộc có chịu nói hay không ?

Kim Phụng Hoàng nói:

- Người ... người rốt cuộc muốn hỏi gì ?

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ông chồng của người và Liên Thành Bích đi đâu ?

Kim Phụng Hoàng nói:

- Không biết.

Phong Tứ Nương cười nhạt nói:

- Nếu ta cắt lỗ mũi người đi, người sẽ biết hay không biết ?

Kim Phụng Hoàng lại la lớn lên:

- Ta không biết thật, người có giết ta, ta cũng vẫn không biết.

Một người đàn bà la lên như vậy, lời nói đa số là không giả.

Phong Tứ Nương thở ra, lại hỏi:

- Thảm Bích Quân đâu ? Người đem chị ấy đâu rồi ?

Kim Phụng Hoàng nói:

- Tôi không có dấu bà ta, chính bà ta không muốn gặp người.

Phong Tứ Nương còn chưa tới sau nhà, bọn họ đã biết người mới tới là Phong Tứ Nương.

Đàn bà dám cưỡi ngựa chạy xông xộc vào nhà người ta, trên đời này không có mấy người.

Phong Tứ Nương nói:

- Chị ấy không muốn gặp ta, nhưng ta muốn gặp chị ấy, tốt nhất người ...

Nàng không nói hết lời, bởi vì, nàng đã thấy Thảm Bích Quân.

Thẩm Bích Quân bước ra khỏi cửa, đứng dưới mái nhà, gương mặt trắng bệch lộ vẻ tức giận, cặp mắt mỹ lệ đang đỏ lên.

Có phải là khóc đỏ lên không ?

Tại sao khóc ?

Phong Tứ Nương thở ra nói:

- Tôi tìm chị khổ sở trăm ngàn lần, tại sao chị lại không muốn gặp tôi ?

Thẩm Bích Quân lạnh lùng nói:

- Ai bảo chị đi tìm ? Đáng lý ra chị không nên lại đây.

Phong Tứ Nương nhin không nổi cười nhạt nói:

- Nếu chị nghĩ y kêu tôi lại đây, chị lầm rồi.

Y ? Y là ai ? Thẩm Bích Quân dĩ nhiên là biết, nghĩ đến người đó, lòng nàng như bị kim đâm đau nhói, như bị dao cắt, bị một bàn tay vô hình bóp nát, nát tan thành trăm ngàn mảnh vụn.

Nàng không muốn đứng vững, cả người đều tựa vào lan can, nhưng nét mặt vẫn lạnh lùng:

- Bất kể tại sao chị lại, bây giờ tốt nhất chị nên rời khỏi nơi đây.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao ?

Thẩm Bích Quân nói:

- Bởi vì, tôi và chị không còn có quan hệ gì với nhau, tôi ... tôi không phải là Thẩm Bích Quân người chị quen biết ...

Nàng nói tuy rất hung, nhưng nước mắt đã trào ra, trào ra đôi má trắng bệch tiều tụy, như một hạt sương rớt trên đoá hoa đã bị khô héo.

Nhìn vẻ mặt bi thương và thống khổ của nàng, Phong Tứ Nương có muốn tức giận, cũng không tức giận nổi.

Lòng nàng có phải chẳng từng bị kim đâm đau nhói, dao cắt từng mảnh ?
Đương nhiên nàng hiểu ý của Thảm Bích Quân lắm.

Lúc trước, nàng quen biết một Thảm Bích Quân vì ái tình mà bất chấp nhất thiết, bây giờ nàng gặp Thảm Bích Quân vợ của Liên Thành Bích.

- Bất kể ra sao, tôi có vài câu chuyện muốn nói với chị.

Nàng bỗng nhiên xông lại, nắm chặt lấy tay Thảm Bích Quân:

- Nhất định chị phải nghe tôi nói, tôi nói xong tôi sẽ đi ngay.

Thảm Bích Quân dùng sức cắn chặt môi, rớt cuộc gật đầu nói:

- Được, tôi nghe đây, có điều, chị nói xong rồi nhất định phải đi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Chỉ cần chị nghe tôi nói hết, sau đó dù chị không để tôi đi, tôi không đi không được.

... Đã phải đi, sớm muộn gì cũng nên đi thôi.

Đây chính là câu Tiêu Thập Nhất Lang thường nói lúc trước.

Nghĩ đến câu nói đó, nghĩ đến người đó, nghĩ đến lúc với nhau và xa nhau
...

Nước mắt của Thảm Bích Quân đã làm ướt đầm tay áo.

- Tiêu Thập Nhất Lang, bây giờ anh đang ở đâu ? Đang làm gì ?

- Tại sao anh không lại đây nghe, hai người đàn bà vì anh mà thống khổ cả đời, đang nói những gì ?

- Anh có hiểu nỗi thống khổ và bi thương của họ không ?

Đương nhiên y không thể lại, bởi vì, hiện giờ y đang dần dần bước vào một cạm bẫy vừa ác độc, vừa kinh sợ.

Không chừng, chính y cũng không phải là không biết, nhưng y không muốn quay đầu lại, y không thể quay đầu lại.

Tàng cây ngô đồng rậm rạp, che lấp đi ánh mặt trời. Hành lang dài mát mẻ và yên lặng, một con Kim Ty Tước rực rỡ, đang kêu chí chóe dưới mái nhà, hình như cũng muốn bày tỏ cho người ta biết nỗi lòng tịch mịch và thống khổ của mình.

Ái lữ của nó đã bay đi mất, bay đi chân trời, bay tới góc biển, nó chỉ còn cách đứng ngẩn ngơ trong lồng, chịu đựng bao nhiêu nỗi tịch mịch vô cùng vô tận.

Nữ chủ nhân của nó ở đây, tuy cũng thường vuốt ve lông cánh óng mượt của nó, có điều, dù vuốt ve có nhẹ nhàng êm ái đến đâu, cũng không bằng cái rúc mỏ của ái lữ.

Kim Phụng Hoàng đã ôm mặt chạy ra ngoài sân, cũng chẳng quay đầu lại.

Phong Tứ Nương còn chưa mở miệng. Chuyện này quá phức tạp, quá nguy bí, nàng thật không biết phải bắt đầu từ đâu.

Thẩm Bích Quân đang thôi thúc:

- Sao chị còn không nói đi ?

Phong Tứ Nương rớt cuộc ngắc dẫu lên nói:

- Tôi biết chị đang hận y, bởi vì, chị cho là y đã biến đổi, biến thành một tên ma vương giết người không chớp mắt, biến thành một gã vô tình vô nghĩa.

Thẩm Bích Quân cúi đầu, hai bàn tay nắm chặt, móng tay bấm sâu vào da thịt, môi cũng bị cắn muốn đứt ra. Nàng đang dày vò chính mình.

Nàng hy vọng có thể dày vò xác thịt mình, để quên đi thống khổ ở trong lòng.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng chị hoàn toàn hiểu lầm y, nếu chị biết sự thực câu chuyện ra sao, dù có người lấy roi đuổi chị đi, chị cũng nhất định không rời y một bước.

Thẩm Bích Quân hần học nói:

- Dù có ai kẻ đao bắt tôi ở lại, tôi cũng đi, bởi vì, mọi chuyện đều do tôi chính mắt trông thấy rõ rõ ràng ràng.

Phong Tứ Nương nói:

- Chị thấy gì ?

Nàng cũng nắm chặt tay lại, nói:

- Chị thấy y vì Băng Băng đã thương người ta, chị thấy y đã biến thành một người giàu có tự kiêu tự đại, chị thấy y biến thành chủ nhân của Vô Cầu sơn trang.

Thẩm Bích Quân nói:

- Đúng vậy, tôi đã thấy những chuyện đó, tôi không muốn thấy lại nữa.

Phong Tứ Nương nói:

- Chỉ tiếc là, chị chỉ thấy bề mặt những chuyện ấy thôi, chị không thể nhìn bề mặt rồi đoán là trái quất bị thối bên trong. Chị ...

Thẩm Bích Quân ngắt lời nàng, lạnh lùng nói:

- Trái quất bên ngoài hư nát, bên trong lại càng thối hơn.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng mà, có những trái quất bên ngoài xem ra láng bóng, bên trong lại hư nát dữ dội.

Thẩm Bích Quân nói:

- Chị rốt cuộc muốn nói gì ?

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi hỏi chị, chị có biết tại sao y vì Băng Băng mà đả thương người ta không ? Chị có biết tại sao Vô Cấu sơn trang bỗng nhiên thành của y không ? Chị biết tại sao y muốn giết những người đó không ?

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi không biết, tôi cũng không muốn biết.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng tôi biết.

Thẩm Bích Quân nói:

- Sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Y đối đãi với Băng Băng như vậy, vì Băng Băng là ân nhân cứu mạng của y, không những vậy, nàng còn có chứng nan y, có thể chết lúc nào không hay.

Thẩm Bích Quân biến sắc mặt, hiển nhiên chuyện đó rất bất ngờ đối với nàng.

Phong Tứ Nương nói:

- Y muốn giết những người đó, vì họ là đồ ng đảng bí mật của Tiêu Dao Hầu, đều là những kẻ kẻ ngoài mặt trung hậu, trong lòng gian trá.

Nàng thở ra một hơi, lại nói:

- Không những vậy, y chẳng hề tìm ra bảo tàng gì cả, sự giàu có của y, đều do một người, vì muôn hãm hại y, bèn cố ý tổng lại cho y, Vô Cấu sơn trang cũng như vậy.

Thẩm Bích Quân lại sa sầm nét mặt, cười nhạt nói:

- Tôi không nghĩ ra được trên đời này có người sẽ dùng cái cách như thế này để hại người.

Phong Tứ Nương nói:

- Chị nghĩ không ra, vì có rất nhiều chuyện chị chưa biết.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Chuyện gì ?

Phong Tứ Nương nói:

- Tiêu Dao Hâu có một tổ chức bí mật, y mua chuộc rất nhiều người, chính đang tiến hành âm mưu, y chết rồi, tổ chức ấy lại do một người khác thay thế.

Thẩm Bích Quân lắng tai nghe.

Phong Tứ Nương nói:

- Chỉ có Băng Băng mới biết những bí mật của tổ chức đó, cũng chỉ có cô ấy mới nhận ra được những người trong tổ chức, bởi vì những người ấy đều là những tên ngụy quân tử giả danh lừa dối.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Tiêu Thập Nhất Lang muốn giết những người đó ?

Phong Tứ Nương gật đầu nói:

- Có điều, y không muốn đả thảo kinh xà, vì vậy, lúc y xuất thủ, đều làm như là vì Băng Băng, thật ra, Băng Băng là một cô bé rất thiện lương, giữa bọn họ, chưa hề có liên hệ tình cảm nam nữ như chị tưởng.

Thẩm Bích Quân dùng sức cắn chặt môi.

Phong Tứ Nương nói:

- Người thay thế Tiêu Dao Hâu, vì muốn Tiêu Thập Nhất Lang biến thành cái đích mọi người nhắm vào, cho nên cố ý đưa ra tin đồn, nói y tìm ra bảo tàng, thực ra sự giàu có của y, đều là do người đó dùng đủ mọi cách, đưa vào tay y.

Thẩm Bích Quân nhin không nổi hỏi:

- Chị đã biết người đó là ai chưa ?

Phong Tứ Nương nói:

- Tuy tôi chưa biết mười phần chắc chắn, bảy tám phần thì có thể.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Hẳn là ai ?

Phong Tứ Nương nói từng chữ một:

- Liên Thành Bích.

Thẩm Bích Quân biến hẳn sắc mặt.

Phong Tứ Nương nói:

- Thiên hạ không ai hận Tiêu Thập Nhất Lang bằng y, y làm như vậy, không những để hãm hại Tiêu Thập Nhất Lang, còn muốn giành chị về lại với y.

Thẩm Bích Quân bỗng nhiên hỏi:

- Chị muốn nói cho tôi nghe, là những chuyện này ?

Phong Tứ Nương gật gật đầu.

Thẩm Bích Quân lạnh lùng nói:

- Bây giờ, chị đã nói xong rồi, còn gì nữa mà không đi thôi ?

Phong Tứ Nương nói:

- Những chuyện tôi nói đó, chị không tin gì cả sao ?

Thẩm Bích Quân cười nhạt, hỏi ngược lại:

- Làm sao chị biết được những bí mật đó ? Có phải Tiêu Thập Nhất Lang nói cho chị biết ?

Phong Tứ Nương nói:

- Dĩ nhiên vậy.

Thẩm Bích Quân nói:

- Chỉ cần y nói điều gì, không lẽ chị đều tin cả sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Mỗi chữ tôi đều tin, trước giờ y chưa hề nói dối với tôi lần nào.

Thẩm Bích Quân lạnh lùng nói:

- Có điều, ngay cả một chữ tôi cũng không tin.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao ? Có phải y đã lừa gạt chị ? Không những vậy mà còn nhiều lần ?

Nàng chăm chú nhìn Thẩm Bích Quân, nàng cũng nhin không nổi, cười nhạt nói:

- Y gạt chị hồi nào ? Chỉ cần chị nói cho tôi nghe một chuyện, tôi sẽ bỏ đi ngay.

Thẩm Bích Quân cười nhạt nói:

- Y ...

Nàng chỉ nói có một chữ.

Nàng bỗng nhiên phát hiện ra, tuy mình cứ cảm thấy rằng Tiêu Thập Nhất Lang lừa gạt mình, nàng không thể nói ra được một chuyện gì.

Từ ngày đầu tiên y biết nàng cho tới giờ, y toàn tâm toàn ý lo lắng cho nàng, bảo hộ cho nàng.

Những lời y nói với nàng, đều là sự thật cả.

Có điều, nàng lúc nào cũng nghi ngờ y, bởi vì, y là Tiêu Thập Nhất Lang, một tay đại đạo đáng sợ nhất, khả ô nhất.

Chính vì nàng nghi ngờ y, mà y mới chịu bao nhiêu khổ sở, mới suýt chết dưới tay Tiểu công tử.

Chính nàng cũng suýt chém chết y.

Nhưng y chẳng có tí gì trách móc, vẫn toàn tâm toàn ý chiều cô nàng, thậm chí còn không tiếc vì nàng mà chết.

Chuyện quá khứ, thỉnh thoảng lại đổ xô trước mặt nàng, như những bức họa sống động.

Mỗi bức họa, đều do nước mắt dệt thành. Máu và nước mắt của Tiêu Thập Nhất Lang.

Thẩm Bích Quân bất giác cúi đầu, nước mắt chảy ròng ròng.

Phong Tứ Nương nhìn nàng đắm đắm nói:

- Chị không tin y, không chừng bởi vì chị không tin chính mình, bởi vì, chị vốn không hạ nổi quyết tâm, có một chủ ý, bởi vì, chị quá yếu hèn, quá dở, giống như con Kim Ty Tước trong lòng, trước sau vẫn không có can đảm phá lòng để bay ra.

Nàng lại đổi ra nụ cười, nói tiếp:

- Dù có người giúp chị phá lòng, chị cũng không dám, bởi vì, chị sợ mưa gió bên ngoài sẽ làm rơi rụng đi hết những cái lông xinh đẹp của chị.

Chính nàng cũng biết những lời đó quá nặng nề, có điều, bây giờ nàng không thể không nói.

- Chị cho là trước giờ chị là người đã hy sinh hết bao nhiêu thứ, trước giờ chị có bao giờ thử nghĩ, y đã hy sinh cho chị biết bao nhiêu chưa ?

Thẩm Bích Quân phủ phục người trên lan can, khóc không ra nổi tiếng. Những câu nói ấy, nàng chỉ có nghe, nàng không thể nào bác bỏ gì được.

Bởi vì, những lời đó, mỗi chữ đều là sự thật, mà mỗi chữ là mỗi con dao, cắt trái tim nàng ra từng mảnh nhỏ.

Nhìn nàng đau khổ quá như vậy, Phong Tứ Nương cũng mềm lòng, nàng thở dài nói:

- Huống gì, dù y có gạt chị, tôi cũng không gạt chị, chị cũng phải biết, tôi rất có cảm tình với chị.

Nàng cũng rơi nước mắt, chầm chậm nói tiếp:

- Nếu tôi là một người đàn bà ích kỷ, tôi phải tìm cách phân ly hai người ra, để cho hai người hận nhau, có điều bây giờ ...

Thẩm Bích Quân bỗng nhiên ngẩng đầu lên, vừa khóc vừa hỏi:

- Tại sao chị làm như vậy ?

Phong Tứ Nương cười lên một tiếng, nụ cười thật thê lương:

- Bởi vì, tôi biết người y yêu thật tình, là chị, chỉ có chị, không còn ai khác.

Trái tim của Thẩm Bích Quân tan nát, trái tim đã vỡ đi thành ngàn thành vạn mảnh, mỗi mảnh lại vỡ ra thành ngàn thành vạn mảnh khác.

Nhìn Phong Tứ Nương, nụ cười đầy đau khổ, đau khổ chứa trong nụ cười, nàng bỗng nhiên thấy mình quá ty tiện nhỏ bé.

Nàng bỗng nhiên phát giác ra, Phong Tứ Nương mới chính là người đàn bà thật vĩ đại.

- Nàng hy sinh cho Tiêu Thập Nhất Lang, so với mình không phải lớn hơn quá nhiều sao ?

Thẩm Bích Quân đang tự hỏi mình:

- Tại sao cô ta tự nhận lấy bao nhiêu thống khổ, một lòng hy sinh cho bọn mình ?

- Tại sao cô ta phải đi nói dối ?

Thẩm Bích Quân rốt cuộc thừa nhận:

- Tôi cũng biết chị nói thật cả, nhưng tôi ...

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng chị không dám thừa nhận, bởi vì chị sợ, chị không dám phá lòng, bởi vì, từ nhỏ chị đã bị người ta nhốt trong lòng, người khác không thấy, nhưng chị cũng biết là vậy.

Thẩm Bích Quân quả thật cảm thấy như vậy.

Phong Tứ Nương nói:

- Chị không thử nghĩ xem, Chu Chí Cương tự nhiên sao lại xuất hiện ?

- Tại sao ?

- Bởi vì Liên Thành Bích đem chị lại đây, muốn chị ở lại nơi đây, y mới rảnh tay đi giết người.

- Đi giết ai ?

- Tiêu Thập Nhất Lang!

Hết chương 19